

overordentlig meget ved Desinfektion. Desinfektionen har, for saa vidt Tuberkulosen er smitsom, ganske den samme Betydning som Desinfektion efter Difteritis, Tyfus, Skarlagensfeber o. s. v. Desinfektionen foretages i begge Tilfælde paa samme Tidspunkt, nemlig naar Smittebæreren ikke mere eksisterer som Smittebærer. Man desinficerer efter Difteritis og Tyfus, naar Sygdommen er ophørt, naar vedkommende ikke mere smitter, enten fordi han er død eller er helbredet eller er fjernet ved at overlægges til et Sygehús. Det undrede mig meget, at det ærede Medlem paaberaabte sig Mindretallet i Landstinget, uden i hvert Fald at anføre Mindretallets Konklusion, der ikke havde til Indhold en blot forestillig Mening om det større eller mindre Omfang, som skulde gives Loven, nej, Mindretallets Konklusion gik ud paa, at man skulde forkaste Lovforslaget, fordi det i det hele taget ikke troede paa Desinfektionens Nytte, hvad der ogsaa fremgik af hvad det ærede Medlem læste op af dets Udtalelser. Men der var i Birkeligheden i øvrigt fuldstændig Enstemmighed til Stede i Landstinget, og jeg er ogsaa meget enig med det ærede Medlem i Modsetning til Mindretallet i Landstinget i, at Desinfektionen er et særlig hensigtsmæssigt Middel til at forebygge smitsomme Sygdommes Udbredelse; den Erfaring tror jeg, vi nok som have høstet ved den Anvendelse, som der har været gjort af Loven af 30te April 1892 og dens Forgængere. Naar det ærede Medlem mente, at Loven ikke vilde faa nogen videre Nytte, da der kan forekomme Tilfælde, hvor der faktisk ikke bliver desinficeret efter afdøde brysthøge Folk, fordi man ikke har vidst, at de vare døde af Brysthøge, saa er det noget, som kan hænde ved enhver anden Sygdom. Man kan ogsaa dø af Difteritis, uden at det har været bekendt, at vedkommende havde Difteritis, af tyfoid Feber, uden at der har været Læge, og derfor faar Desinfektionen ingen Nytte i disse Tilfælde, men i andre Tilfælde faar den Nytte. Naar Loven først kommer ud, vil den medføre, at enhver Læge, ikke blot offentlige Læger, men ogsaa praktiserende Læger ville varsko Sundhedskommissionen om, at vedkommende er død af Tuberkulose, for at Desinfektion kan blive foretagen.

Jeg skal altsaa tillade mig at anbefale dette Lovforslag til Fremme og til særskilt Fremme, uafhængigt af det andet Lovforslag angaaende Tuberkulose, som foreligger herneved. Hvis Tinget vil vedtage denne Lov, enten som den er, eller med de Forandringer, som kunne ventes godkendte af det andet Ting, kunne vi begynde at tage fat

paa Bekæmpelsen af denne Sygdom, denne Svøbe for Landets Befolkning. Det er et stort Arbejde, der ligger for, men det gælder om at saa begynde, saa kan man stride videre frem, alt som Erfaringen stiger paa det praktiske Omraade, samtidig med, at man bør haabe, at Indsigten i Sygdommens Natur og Væsen forøges blandt de sagkyndige.

Nordam: Jeg skal til den højtærede Justitsminister tillade mig at bemærke, at naar den højtærede Minister anfører, at denne Lov vil ophøre med Aar 1900, saa at vi have 3 Aar til at gøre Erfaringer, mener jeg, at i disse 3 Aar kan man aldeles ikke gøre nogen Erfaring. For det første kan man ikke med Hensyn til selve Sygdommen Tuberkulose gøre mange Erfaringer i Løbet af 3 Aar, og dernæst vil jeg tillade mig at spørge den højtærede Justitsminister, hvorledes man egentlig skulde gøre disse Erfaringer. Som bekendt, er det ikke paalagt Lægerne at føre nogen Art Statistik over Tuberkulose, og naar dette ikke er Tilfældet, foreligger der altsaa ikke noget som helst Grundlag for at gøre Erfaringer. Altsaa om 2—3 Aar ere vi akkurat lige saa vidt som i Dag; vi vide ikke, om Desinfektionen har gavnnet noget som helst, da vi ikke have noget som helst Materiale til Bedømmelse deraf. Jeg er selvfølgelig ganske enig med den højtærede Justitsminister i, at man skal desinficere efter Tuberkulose, og at det har en Betydning, og det har naturligvis ogsaa nogen Betydning at desinficere, naar Patienten er død. Men jeg vil dog hævde, at saa længe man lader Patienterne flytte frit omkring fra den ene Lejlighed til den anden, og saa længe man lader deres Klæder og Effekter være Genstand for Salg, og ikke træffer andre forebyggende Foranstaltninger end denne ene, vil den kun have forholdsvis lidet Værd. Med Hensyn til det Spørgsmaal om, hvem der skal afgøre, om en Patient er død af Tuberkulose, er Forholdet jo her noget andet end ved epidemiske Sygdomme; thi man hører saa godt som aldrig her til Lands, at Patienter dø af akutte epidemiske Sygdomme, uden at de søge Læge, og det er jo ogsaa ligefrem paabudt, at en Epidemik kan tages under offentlig Behandling. Selv om dette ikke sker, er der paabudt Regler om, at man, naar Patienter ere døde af en saadan Sygdom, skal bære sig ad paa en vis Maade, at de skulle begraves paa en særlig Maade, i særskilte Kister osv. Naar vi ikke have en Sighynslov, som paabyder Sighyn af Læger, vil en Lov som denne for Landets Vedkommende have meget